

Ősapák, nemzetősök, boszó(r)kánok

Krónikáink és a szájhagyomány szerint a magyarok a hunokkal testvérek, egy apától és egy anyától — Nimródtól és Enéhtől — származnak. Az ősanya neve ma is érthető magyarul: *űnő*=a nő, csakúgy mint Nimród neve, ami a teremtő férfierő pontos definíciója: *Nim*=nem+*ród*=rúd, vagyis nemzetalapító őserő. Más változatban a Ménróth is ugyanezt fejezi ki, ahol a *mén* az apaságot jelzi, a *róth* pedig ugyancsak a nemzőszerv megidézője (rúd). Ma már csak a lovagnál használjuk a mén kifejezést, ami megkülönbözteti az apaállatot a többi hímtől, melyeknek csődör a neve. Ugyanakkor az európai nyelvekben ma is él férfi jelentéssel pl.: angol man, német mann.

Mi magyarok Árpád nagyfejedelmet tekintjük nemzetősünknek, akinek nevében ugyanaz a nemzetalkotó tehetség fedezhető fel, mint Nimródéban. Eredeti értelme Úrbot. Az *Ár* urat, hímet, vagyis férfit jelent, a *pád* részleg pedig a bot alakváltozata. Az úrbot összetétel így alig különbözik a férfi nemzőszerv ma is használt, szalonképesnek ítélt hím-vessző alakjától. (A bot ill. rúd mellett hasonló értelemben használatos még a *karó* (káró), és a *szár* névalak is. A növények kemény, egyenes törzsrészének jele a rovásírás sz betűjét adja (l). Ugyanez uralkodói cím is az ókori sumerban. Magyar király is viselte ezt a címet: Szár László. Valószínűleg innen ered származás szavunk. Sz-c hangváltással pedig megkapjuk a szláv uralkodók — szintén, mint nemzetalapítók — *cár* nevét.) Természetesen az Árpád név már ezer évvel ezelőtt is egy archaikus névalak volt, szakrális nemzetalapítói cím, senki sem azonosította a pusztá nemzőszervvel.

Árpád neve megjelenhet fordított alakban is: Bot-úr (Bátor), illetve magas hangrendben is: Er-pet, Pet-er (Baráth professzor szerint). Az Árpád név magas hangrendű, fordított alakja Peter szintén nemzetalapító titulus. Jézus mondja: „Péter vagy te, vagyis kőszikla, terád építem egyházamat.” Ezt a mondatot a teológusok előszeretettel kapcsolják össze az ószövetség azon tételével, mely szerint az ostoba homokra építi házáat, az okos viszont sziklára. A két dolognak azonban semmi köze sincs egymáshoz. Az egyház nem valóságos építmény, templom, vagy egyéb épület, hanem az egyként gondolkodó emberek — jelen esetben Jézus hívei — közössége, így nem építhető sem homokra, sem kősziklára. Simon (Péter) tehát a jézuskövetők nemzetének lett valójában ősapja. A kőszikla itt nem lapos, kemény aljzat értelemben értendő, hanem az úgynevezett ménhír jellegzetességeit hordozza, vagyis felállított magas kőoszlop.

Péter neve tehát lényegében azonos Nimród és Árpád nevével, vagyis szakrális nemzetalapítói cím.

Úr-botnak nevezzük a hajók vitorlatartó rúdját is, ezért írjuk rövid óval, annak ellenére, hogy egyébként árbócnak mondjuk. A nemzőeszköz neve (bot, boc) kis alakváltozással a nemzés igéjére is utal: bot-boc- bosz-(ik).

A nemzés, nemzetalapítás szent küldetését, valamint a „kék vér” fennmaradásának biztosítását a rangosabb, nemesebb férfiak voltak hívatva teljesíteni. Ezek voltak — a régi nyelv szerint — a *bégek* (bakok), vagy *kánok* (kanok) akik maguknak követelték az első éjszaka jogát, így gondoskodva arról, hogy a kiválasztottak nemzete sokasodjék. Ők voltak a basák, pasák, vagyis a boszó kanok, illetve kánok.

Az *aga* méltóságnév a már nemzőképességüket veszített, kiüregedett basák és kánok címe volt, vagyis agg (lásd: agglény).

A boszó kán (boszorkány), vagy bösző mén (böszörmény) tehát eredetileg nemzetalapító, illetve fenntartó szakrális személy volt. Csak az újabb időkben keveredett a boszorkány fogalma a sötét középkor babonás Európájának démonnő alakjával, a latin-szláv strigával, az angol vitch-csel, vagy a német hexe-vel. A seprűnyélen lovagló, csúcsos süveget és szemüveget viselő, bibircsókos orrú csúf banya a magyar néphagyományban idegen elem. A mi népmeséinkben vasorrú bába, vagy ördögös szüle szerepel, aki olykor segíti, máskor — alakját tetszés szerint megváltoztatva — üldözi a mesehóst. A magyar néphit szerint a boszorkány éjjel jelenik meg, ráfekszik a kiszemeltre és „megnyomja”. Ez eléggé kifejezi a basák ténykedését. Könnyű elképzelni tehát a szüzek félelmét a boszorkánytól. (Ipolyi Arnold szerint: „A boszorkányi képzetek mythosi alapja, tényezői, középkori újabb elemek. Másutt: „... a (bosz) gyök o hangzóját a-val felváltva a *coitus* értelmet adná...”)

Könnyen lehet, hogy a baranyai *busók* is ilyen basák voltak, akik maszkkal takarták el magukat, hogy a nép föl ne ismerje őket. De az sem lehetetlen, hogy a helybeli fiatal legények éppen a busók ellen léptek föl így, rémisztő maszkba öltözve, fülsiketítő ricsajt csapva, hogy elijesszék a nem kívánatos basákat, egyszersmind megőrizték választottaik tisztaságát. A busójárás szokása mindenesetre a török hódoltságnál jóval régiebb korokra nyúlik vissza.

A pireneusokban élő, legendásan kemény, férfias nép a baszkok. Ebben a névben is világosan megmutatkozik a nemzetalapítás igéje. A képes krónika arról tudósít, hogy Atila hun seregéből hatvanezer harcos települt az Ibériai félszigetre. Ennyi katona pedig rövid idő alatt nagy nemzetet alapíthatott.

A magasrangú férfiak megkülönböztető címe a pásztorok vezetőinek is dukált; őket *bacsónak* nevezték. A megbecsült idős férfiak *bácsi* neve is ehhez hasonló, csakúgy, mint a vulgáris *pasas* és *pasi* változatok.

Népmeséinkben rendre megjelenik a hétfejű sárkány figurája, aki szintén szüzeket, esetenként királylányokat követel magának. Az első akkád uralkodó, Sarru Kanu (másként Sargon) neve hasonlít a sárkány névhez, tartalmazza a szár, és a kan elemeket. Ez a Sarru Kanu leigázta a sumérokat, és új birodalmát a meghódítottaktól átvett hét törzs rendszerében alakította ki. A hét törzsfő — akár a mesebeli hétfejű sárkány — legfontosabb feladatának a géncserét tekintette, amit a szüzek fölötti korlátlan uralommal biztosíthatott. Ezt a genocídiumot — ami az ószövetségi írások bizonyossága szerint a sémi népek ősidők óta bevált gyakorlata — a fogságba esett, más fajú férfiak kasztrálásával szinte tökélyre emelték.

A nemzetalapítás és fenntartás ősidők óta joga és kötelessége az arra érdemeseknek, kiválasztottaknak. Ahogy a méhek birodalmában, úgy az emberek között is voltak uralkodók, dolgozók és herék. A here kifejezés egykor a magas rangú embert, az urat jelentette, ahogy a mai német nyelv is őrzi: Herr. A herék ugyanakkor katonák is, lásd: német herr=hadsereg, vagyis a harci cselekmények, és a megszállt területek nőlakosságának birtoklása közötti kapcsolat ősidők óta létezik. A katona a férfiasság szimbóluma. Egy nő számára a katonával való találkozás csak egyet jelenthet, amiről népballadaink bőven szolgáltatnak példát. A katonáskodás lehetővé tette az alsóbb osztályból származók számára is a följebbjutást. A vitézségért nemesség volt a jutalom, ami a nőlakosság fölötti rendelkezést is magával vonta, így érdemes volt a szegénysorúak számára a hadi eseményekben kitűnni. Ugyanakkor — szkíta törvény szerint — a fegyverfogás megtagadása a nemes ember számára is egyet jelentett a szolgálattal. A Kárpát-medence hun népeit Hérodotosz *méheknek* nevezi, talán éppen a fenti okból.

A férfiasságukat vesztett urak már nem herék, hanem ürök (ürültek, üresek). Ez a neve a herélt kosnak is (vezérürü). Ez ugyanúgy lehet a nyáj vezére, mint a nemzőképességétől megfosztott ember az eunuch, aki a háremnők fölé helyezett vezető. Egyik sem tehet kárt a rábízott állományban, és döntéseiket nem befolyásolja a nemi ösztön, ami egyébként a háborúskodás állandósulásához vezetne.

A boszó kánok tehát nemzetfenntartó, nemes férfiak voltak, nevükben mind a nemzés igéje, mind eszköze megmutatkozik. A bosz (ik) ige mai alakját a-val mondjuk. A kezdő mássalhangzó b-f betűcseréjével, valamint az igei „ik” végződés elhagyásával pedig a

nemzőszerv ma is általánosan használt nevét kapjuk ($b=f - o=a - sz$) Az sz-c hangváltással pedig a bot-úr és úr-bot alakokkal azonos értelmű *fac(ér)* forma jelenik meg, ami nem egyéb, mint a hölgytársaság számára elérhető, fölös energiákkal bíró, szabad kapacitású férfiak gyűjtőneve.